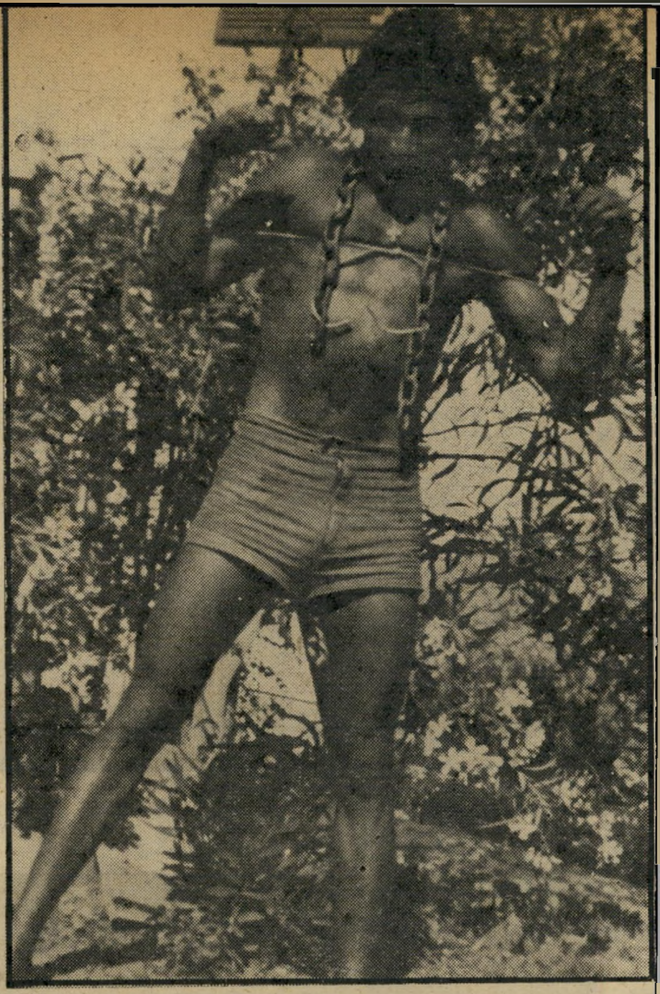

„בעלי אמר לי שכדאי לי להתאבד כדי להיפטר מהמכות שלו!" טוענת האשה שנסתה להתאבד על־יד בליעת כדורים

הבעל הגיבור

עמיחי בן־שלמה מפגין את שריריו. לדברי אשתו, שולמית בן־שלמה, הוא ניחן בכוח רב. היא טוענת שהיו פעמים שבהם התעלפה ממכה שקיבלה.

הללו. בעלי גם מתעלל בי ו,מע־ניש' אותי בעונשים שונים. כך, למשל, היה מיקרה בחודש פברו־אר 1980, שבו ירדתי לומר שלום לשכנים שנסעו לחוץ־לארץ. בשו־בי מהפרידה קרע בעלי מעלי את בגדי ואילץ אותי להישאר עירו־מה במשך עשר שעות — עד ה־בוקר. זה היה ליל חורף גשום וקר, ובעלי מנע ממני להתכסות עד הבוקר ואיים כי אם אצעק הוא יזרוק אותי החוצה עירומה.

„לאסור את הכניסה"

„מחרת הובהלתי לבית־החולים באשקלון בגלל כאבים בגב ובעצמות שנגרמו מ־הקור. כתוצאה מהמיקרה שכבתי במשך שבוע בבית־החולים ואחר כך הייתי רתוקה למיטה במשך כחודש וחצי.

„אפילו בתקופה ששכבתי חולה הוכיתי על־ידי בעלי כמה פעמים והוא דרש ממני להתאבד. בשמיני במרס השנה הוא ניסה לחנוק אותי במיקלחת. כתוצאה מהסבל הרב שנגרם לי, ניסיתי באותו יום להת־אבד על־ידי בליעת כמות גדולה של כדורי ואליום. בעלי ראה אותי בולעת את הכדורים ואף עודד אותי לכך, ולחץ עלי לעשות זאת. לאחר שבלעתי את הכדורים הוא יצא מהבית ואז הגיעו הביתה אמי ואחי ומייד אחריהם הוא חזר הבי־תה. אחי ואמי, שחשו כי קרה משהו מוזר, סיפרו לי ששאלו אותו מה קרה והוא ענה: ‚שוב דבר, סתם יושנת.' ואז הם הלכו לדרכם.

„נודע לי כי אחר־כך הגיעה למקום אחותי, שמצאה אותי ללא הכרה. לדבריה היא שאלה את בעלי מה קרה והוא השיב: ‚זה לא עניין שלך, תלכי מפה!' אחותי דרשה ממנו שיזמין רופא ורק לא־חר שאיימה כי תיקרא לשכן, הס־כים להצטרף אליה ולהזמין רופא. רופאה שהגיעה למקום היפנתה אותי בדחיפות לבית־החולים."

שולמית בן־שלמה מבקשת מבית־המישפט, באמצעות פרקליטה עו־רך־הדין אמנון בן־דרור, לאסור על עמיחי „את הכניסה לדירתם המשותפת בקריית־גת, וכן לצוות עליו להימנע מלהטריד, להזיק, לפגוע ולבוא במגע כלשהו עימה, בין בעצמו ובין באמצעות אחרים מטעמו."

שולמית נישאה לעמיחי בגיל 15, אחרי שנכנסה להריון. לבני הזוג יש כיום שני ילדים. הם הת־גוררו תחילה ביבנה, שם נמצאת מישפחתו של עמיחי. כבר מתחי־לת הנישואים נתגלעו סיכסוכים והשערוריות סביב ביתם הפכו ל־בלתי נסבלות. בשל כך החליטו בני הזוג, אחרי שהגיעו להסכם על שלום־בית, לעבור לקריית־גת ולפתוח דף חדש. אך גם שם חזרו ונישנו הבעיות והמריבות. כאשר הרגישה שולמית כי הגיעו מים עד נפש, היא החליטה לפנות לבית־המישפט.

„סף גירוי נמוך ביותר"

עמיחי בן־שלמה מתפרנס מעבודות בניין ומהסעת פוע־לים ערביים מהשטחים. בכתב־ההג־נה שהגיש לבית־המישפט הוא מכ־חיש את האשמותיה של אשתו. „שולמית הינה טיפוס היסטורי ובלתי יציב ובעלת סף גירוי נמוך ביותר," טוען עמיחי באמצעות פרקליטו. „במיקרים רבים היא התפרצה על דברים של מה בכך.

„פעמים רבות, כשחזר בעל הביתה מעבודתו כשכירייום לא מצא את אשתו בבית. שולמית היתה חוזרת הביתה בשעות מאו־חרות ולא טרחה להסביר או לומר היכן היתה. באחת הפעמים הטיחה לעבר בעלה, כי היא ‚מטפלת' ב־אדם חולה. מאוחר יותר הסתבר לבעל טיבו של ‚הטיפול', כי למע־שה היא בוגדת בו עם אחרים. לא־חר חקירות ודרישות הסתבר לב־על כי אשתו מתרועעת עם עבריין בשם אדמונד אמסלם. המשמש אף כמאהבה, וכי היא נותנת לו כספים מעת לעת על־פי דרישתו.

„בהזדמנות זו הבין הבעל מהות דרישותיה התכופות של אשתו לקבל סכומי כסף נוספים מעבר למשכורת שקיבל והעביר ישירות אליה, ולצורך זה נאלץ ללוות כספים מקרובי מישפחה.

„שולמית הינה בעלת אישיות בלתי־יציבה והיא שטופת דימיו־נות והדברים מוצגים על־ידה תוך עיוות העובדות וסילוף האמת. מעולם, בכל שנות נישואיהם, לא הרים הבעל יד על אשתו, וזאת חרף התקפי ההיסטריה שלה, בהם היכתה אותו. באחד המיקרים אף שברה את אפו. לאחרונה החלה לקנטר אותו ולהעליבו, והיא יצ־רת כל מיני פרובוקציות מתוך מגמה להרגיזו.

עורך־הדין אמ־נון בן־דרור, פרקליטה של שולמית, הגיש בשמה את התביעה המישפטית.

„שולמית מקווה כי על־ידי הת־נהגותה המעליבה והמשפילה תג־רום לבעלה לאבד את שליטתו ה־עצמית, ותוך כדי התגוננות מפניה היא תיפגע. אך מאחר והבעל הינו אדם סבלני, הוא סובל עלבונות ומהלומות מאשתו ללא תגובה מ־צידו. כך, לדוגמה, התפרצה התו־בעת בשבת אחת לדירה, החלה בצעקות ובהשלכת חפצים ורהיטים מהדירה לרחוב, חטפה את ארנק הבעל והשליכה 1.700 לירות לר־חוב. השתוללה, השחיתה חפצים וגרמה נזק רב לדירה ולתכולתה, והשליכה לאשפה את הארוחה ש־הכין הבעל."

כנגד טענותיו של עמיחי בן־שלמה עומדת התביעה שהגישה אשתו. בתצהירה היא טוענת גם כי בעלה איים לרצוח אותה. „בע־לי קיבל בחודש אפריל 1980 ריש־יון לאקדח, בגלל טענתו כי הוא מסיע פועלים מהשטחים המוחז־קים," נאמר בתצהיר. „מאז ש־קיבל את האקדח, הוא מאיים עלי כי ירצח אותי עם האקדח. הוא גירש אותי מהבית ופחדתי כי אכן ישתמש באקדח להרגני נפש.

„מתוך פחד ואימה יצאתי מייד מהדירה עוד באותו הערב. ניגשתי למישטרה והגשתי תלונה על ה־אימים ועל שהוצאתי בכוח מה־דירה. מאז נאלצתי לעבור לגור בבית אמי בקריית־גת — עד יע־בור זעם."

„לא השאיר סימנים"

שולמית עובדת כמטפלת בילדים במעון־יום של נעמת בקריית־גת. למרות שמזה זמן היא מתגוררת בבית אימה, סיפרה שו־למית בראיון להעולם הזה, כי היא עדיין מפחדת מאוד מבעלה. ה־דברים שאמרה מבוססים על המיס־מכים שהגישה לבית־המישפט.

סיפרה שולמית בן־שלמה:

מאז שאני מכירה את עמיחי הוא רק מתעלל בי. זה התחיל עוד לפני החתונה. התחתנתי איתו רק ביגלל ההריון. הוא היה חונק אותי, מושך לי בשערות ומכה אותי בכל הגוף. יש לו כוח עצום. לפעמים הייתי מתעלפת במקום ממכה אחת שנתן לי, אבל הוא אף פעם לא השאין עלי סימנים. הוא מומחה בזה.

אחרי שנולד לנו הילד הראשון, עמיחי טען שזה לא ילד שלו. הו השתמש בזה כסיבה להתעלל ב הוא היה מכה אותי ואומר לי „תצאי מהבית הזה! זה לא בי שלך!" ככה זה נמשך כמה חו שים, עד שיום אחד הוא בא והר חיל לבכות. הוא סיפר לי שהר אהב בבת־דודה שלו ושהוא רוצ להתחתן איתה. בדמעות הוא ביק ממני שאעזור לו ואתגרש ממ ושאוותר לו על כל הרכוש, א אני רוצה שיפסיק להרביץ לי. הו אמר שאחרת ימשיך להתעלל ב

לא היתה לי ברירה, והסכמתי עברתי לגור אצל אמא שלי. עמ חי שמע שאני רוצה להתלונן ב מישטרה על מה שהוא עשה ל אז הוא שלח את המישפחה של להחזיר אותי ולעשות שלום־בי הוא הבטיח לא להרביץ יות והסכמתי לחזור אליו.

ההבטחות שלו החזיקו מעמ בדיוק שבוע. אחר־כך הוא התחי שוב להרביץ לי ולהגיד לי לעזו את הבית. ככה המשכתי לסבו כל הזמן. מידי פעם הוא היה נרג ומבטיח להפסיק להתעלל בי, אב הוא תמיד חזר לסורו. פעם אחו ברחתי ממנו לאמא שלי. הוא תפ אותי ברחוב והתחיל להרביץ ל ליד אנשים. התעלפתי ואושפזת בבית־חולים. אחרי־כן המישפחו שלו לקחה אותי אליה וטיפלה בי יום אחד בא עמיחי ואמר: „למר לקחתם אותה? הייתם צריכים לעזוב אותה, שתמות!"

הוא היה מתייחס אלי כאל שים־חה שלו. הייתי צריכה לעשות כל מה שהוא אומר. כשהייתי מעירה לו על כך, הוא היה אומר שהוא הגבר ושהוא יעשה מה שהוא רוצה, ואז מרביץ לי. הוא כעס גם על־כך שיצאתי לעבוד ואמר ש־בגלל זה נפתחו לי העיניים. לב־סוף, כשהוא חנק אותי באמבטיה, לא יכולתי יותר. עמיחי אמר לי שאם אתאבד אפטר מכל הצרות שהוא עושה לי. היו לי כדורים בבית. קניתי אותם יום קודם לכן עבור אימי. בלעתי אותם ועמיחי עודד אותי לעשות זאת. רציתי למות ולהינצל מהגיהינום הזה.

האשה הנפחדת

לדבריה של שולמית, היא פוחד מבעלה גם היום, אחרי שעזב אותו. היא טוענת שהבעל איים לרצוח אותה באמצעות אקדח בעצקות ובהשלכת חפצים ורהיטים מהדירה לרחוב, חטפה את ארנק הבעל והשליכה 1.700 לירות לר־חוב. השתוללה, השחיתה חפצים וגרמה נזק רב לדירה ולתכולתה, והשליכה לאשפה את הארוחה ש־הכין הבעל."

כנגד טענותיו של עמיחי בן־שלמה עומדת התביעה שהגישה אשתו. בתצהירה היא טוענת גם כי בעלה איים לרצוח אותה. „בע־לי קיבל בחודש אפריל 1980 ריש־יון לאקדח, בגלל טענתו כי הוא מסיע פועלים מהשטחים המוחז־קים," נאמר בתצהיר. „מאז ש־קיבל את האקדח, הוא מאיים עלי כי ירצח אותי עם האקדח. הוא גירש אותי מהבית ופחדתי כי אכן ישתמש באקדח להרגני נפש.

„מתוך פחד ואימה יצאתי מייד מהדירה עוד באותו הערב. ניגשתי למישטרה והגשתי תלונה על ה־אימים ועל שהוצאתי בכוח מה־דירה. מאז נאלצתי לעבור לגור בבית אמי בקריית־גת — עד יע־בור זעם."

„לא השאיר סימנים"

שולמית עובדת כמטפלת בילדים במעון־יום של נעמת בקריית־גת. למרות שמזה זמן היא מתגוררת בבית אימה, סיפרה שו־למית בראיון להעולם הזה, כי היא עדיין מפחדת מאוד מבעלה. ה־דברים שאמרה מבוססים על המיס־מכים שהגישה לבית־המישפט.

סיפרה שולמית בן־שלמה:

מאז שאני מכירה את עמיחי הוא רק מתעלל בי. זה התחיל עוד לפני החתונה. התחתנתי איתו רק ביגלל ההריון. הוא היה חונק אותי, מושך לי בשערות ומכה אותי בכל הגוף. יש לו כוח עצום. לפעמים הייתי מתעלפת במקום ממכה אחת שנתן לי, אבל הוא אף פעם לא השאין עלי סימנים. הוא מומחה בזה.

אחרי שנולד לנו הילד הראשון, עמיחי טען שזה לא ילד שלו. הו השתמש בזה כסיבה להתעלל ב הוא היה מכה אותי ואומר לי „תצאי מהבית הזה! זה לא בי שלך!" ככה זה נמשך כמה חו שים, עד שיום אחד הוא בא והר חיל לבכות. הוא סיפר לי שהר אהב בבת־דודה שלו ושהוא רוצ להתחתן איתה. בדמעות הוא ביק ממני שאעזור לו ואתגרש ממ ושאוותר לו על כל הרכוש, א אני רוצה שיפסיק להרביץ לי. הו אמר שאחרת ימשיך להתעלל ב

לא היתה לי ברירה, והסכמת עברתי לגור אצל אמא שלי. עמ חי שמע שאני רוצה להתלונן ב מישטרה על מה שהוא עשה ל אז הוא שלח את המישפחה של להחזיר אותי ולעשות שלום־בי הוא הבטיח לא להרביץ יות והסכמתי לחזור אליו.

ההבטחות שלו החזיקו מעמ בדיוק שבוע. אחר־כך הוא התחי שוב להרביץ לי ולהגיד לי לעזו את הבית. ככה המשכתי לסבו כל הזמן. מידי פעם הוא היה נרג ומבטיח להפסיק להתעלל בי, אב הוא תמיד חזר לסורו. פעם אחו ברחתי ממנו לאמא שלי. הוא תפ אותי ברחוב והתחיל להרביץ ל ליד אנשים. התעלפתי ואושפזת בבית־חולים. אחרי־כן המישפחו שלו לקחה אותי אליה וטיפלה בי יום אחד בא עמיחי ואמר: „למר לקחתם אותה? הייתם צריכים לעזוב אותה, שתמות!"

הוא היה מתייחס אלי כאל שים־חה שלו. הייתי צריכה לעשות כל מה שהוא אומר. כשהייתי מעירה לו על כך, הוא היה אומר שהוא הגבר ושהוא יעשה מה שהוא רוצה, ואז מרביץ לי. הוא כעס גם על־כך שיצאתי לעבוד ואמר ש־בגלל זה נפתחו לי העיניים. לב־סוף, כשהוא חנק אותי באמבטיה, לא יכולתי יותר. עמיחי אמר לי שאם אתאבד אפטר מכל הצרות שהוא עושה לי. היו לי כדורים בבית. קניתי אותם יום קודם לכן עבור אימי. בלעתי אותם ועמיחי עודד אותי לעשות זאת. רציתי למות ולהינצל מהגיהינום הזה.